

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 157)

Nov (1) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 134)

828. அச்வத்த:

நித்யம் அல்லாத இந்த்ரன் முதலான பதவிகளில் உள்ள புருஷர்களின் இதயத்தில் அவர்களை நியமிப்பவனாக உள்ளவன். இதனை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - மூர்த்திம் ரஜோமயீம் ப்ராஹ்மிமாச்சிரித்ய ஸ்ருஜதி ப்ரஜா: ஆச்சிரித்ய பௌருஷீம் ஸாத்விகீம் ய: ஸ பாலயந் காலாக்யாம் தாமஸீம் மூர்த்திமாச்சிரித்ய க்ரஸதே ஜகத் - நான்முகனின் சரீரத்தில் இருந்தபடி உலகைப் படைக்கிறான். ஸத்வகுணம் நிறைந்த விஷ்ணுவின் சரீரத்தில் இருந்தபடி உலகைக் காக்கிறான். தாமஸகுணம் உள்ள சிவனின் சரீரத்தில் உள்ளபடி அனைத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்கிறான் - என்றது காண்க.

829. சாணூராந்த்ரநிஷுதந:

அந்த இந்த்ரன் முதலானவர்களுக்கு விரோதியாக இருந்த சாணூராந்திர அசுரனை அழித்தவன்.

830. ஸஹஸ்ரராச்ச்சி:

தூய்மை, உஷ்ணம், பிரகாசம், உலத்தும் தன்மை முதலானவை உள்ள ஆயிரக்கணக்கான கிரணங்களை சூரியனுக்கு, இந்த லோகத்திற்குப் பயனளிக்கும்விதமாகக் கொடுத்தவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- பெளஷ்கர ஸம்ஹிதை – அக்நீஷோமாத்ம ஸஜ்ஞஸ்ய தேவஸ்ய பரமாத்மந: ஸூர்ய சந்த்ரமஸௌ வித்தி ஸாகாரௌ லோசநேச்வரௌ – சூரியனும் சந்த்ரனும் அவனுடைய இரண்டு கண்கள் என்று அறிக, இப்படியாக உள்ள அவன் அக்னிஷோமாத்மா எனப்படுகிறான்.
- ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை (15-12) – யத் ஆதித்யகதம் தேஜோ ஜகத்பாஸயதேகிலம் யத் சந்த்ரமஸி யச்சாக்நௌ தத்தேஜோ வித்தி மாமகம் – சூரியனில் உள்ள எந்த ஒளி அனைத்து உலகையும் பிரகாசிக்கும்படிச் செய்கிறதோ, எந்த சந்த்ரனிலும் அக்னியிலும் உள்ளதோ, அது என்னுடைய ஒளி என்று அறிவாயாக.

831. ஸப்தஜிஹ்வ:

அது போன்றே காளி, கராளி முதலான தேவதைகளுக்கு அவிர்பாகத்தைக் கொண்டு செல்லுவதான ஏழு ஜ்வாலைகள் உள்ள அக்னியில் விளங்குபவன். பெளஷ்கர ஸம்ஹிதை – தத்வக்த்ர தேவதாநாம் ச ஹுதபுக் பரமேச்வர: மந்த்ரபூதம் யதாதாய ஹுதமாஜ்ய புரஸ்ஸரம் ப்ரஹ்மாண்டபுவநம் ஸர்வம் ஸந்தர்பயதி ஸர்வதா – அக்னியை முகமாகக் கொண்ட அந்தத் தேவர்களுக்குள் ஹோம திரவியங்களை அந்தப் பரமேச்வரன் ஏற்கிறான்; மந்த்ரம் மூலம் தூய்மை அடைந்த நெய் முதலான ஹோம திரவியங்கள் மூலம் பிரம்மாண்டமான அனைத்து லோகங்களுக்கும் எப்போதும் திருப்தி உண்டாக்குகிறான் – என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 157)

பூர்வபக்ஷம் - தனது புண்ணிய கர்ம பலன்களுடன் கூடிய ஜீவனே படிக்கப்படுகிறான் என்றே கொள்ள வேண்டும். ஏன்? காரணம் சரீர ஸம்பந்தம் குறித்துக் கூறப்பட்டதால் ஆகும். ஜீவனுக்கு மட்டுமே சரீர ஸம்பந்தம் குறித்துக் கூற இயலும். அவரவர்களின் கர்மபலன்கள் காரணமாக, விரும்புகின்ற அல்லது விரும்பாத விளைவுகளை அனுபவிப்பதற்காக மட்டுமே சரீரம் என்பதுடன் ஜீவனுக்குத் தொடர்பு உள்ளது. இதன் காரணமாகவே கர்மஸம்பந்தம் அற்றதான மோக்ஷ நிலை என்பது சரீர ஸம்பந்தம் அற்றது என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-12-1) - ந ஹ வை ஸ சரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோர் அபஹதிரஸ்தி அசரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருசத: - சரீரம் உள்ள யார் ஒருவனுக்கும் விரும்பும் மற்றும் விரும்பாத விளைவுகளுக்கு அழிவு இல்லை; ஆனால் இத்தகைய விளைவுகள், சரீர ஸம்பந்தம் அற்றவனைத் தொடுவதில்லை - என்றது.

மேலும் அதிக அளவில் ஞானம் மற்றும் சக்தி என்பது, அதிக அளவில் புண்ணிய பலன்கள் இருந்தால் மட்டுமே ஏற்படும். இதன் காரணமாகவே அதிக புண்ணியம் உள்ள ஜீவனுக்கு அனைத்து உலகங்களுக்கும், தனது ஆசைகளுக்கும் எஜமானனாக உள்ள நிலை பொருத்தமாகிறது. இதன் காரணமாகவே (அந்தப் புண்ணியம் நிறைந்த ஜீவனுக்கு) மற்றவர்களால் உபாஸிக்கப்படும் வஸ்துவாக இருத்தல், கர்ம பலன்களை அளித்தல், பாவங்களை அழித்து மோக்ஷம் கிட்ட உதவுதல் முதலானவை பொருந்துகிறது. மனிதர்களில் புண்ணியம் செய்த பலர் மிகுந்த ஞானம், சக்தி உள்ளவர்களாக இருப்பதை நாம் காணலாம். அவர்களைக் காட்டிலும் சக்தி உள்ளவர்களாகக் கந்தர்வர்களும், ஸித்தர்களும் உள்ளனர். அவர்களைக் காட்டிலும் சக்தி உள்ளவர்களாக தேவர்கள் உள்ளனர். தேவர்களைக்

காட்டிலும் சக்தி உள்ளவர்களாக இந்தரன் முதலானவர்கள் உள்ளனர். ஆக நான்முகன் தொடக்கமாக உள்ள இவர்களில் யாரேனும் ஒருவர் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும், தங்களுடைய புண்ணிய பலன்கள் காரணமாக மேலே கூறப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞத்வம் (அனைத்தும் அறிதல்), ஸர்வசக்தி முதலானவற்றைப் பெறுகிறார்கள். இதன் காரணமாக அவர்கள் உலகைப் படைத்தல் முதலான கர்மங்களையும் செய்கிறார்கள். ஆக இப்படிப்பட்ட புண்ணியம் நிறைந்த ஜீவனைக் குறித்து மட்டுமே - உலகின் காரணம் எது, இந்த உலகில் உள்ள அனைத்திற்கும் ஆத்மா எது போன்ற கேள்விகளை விளக்கும் வேதவாக்கியங்கள் ஓதுகின்றன; அதாவது ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வசக்தித்வம் உள்ள ஜீவனையே இவை கூறுகின்றன. எனவே இந்த ஜீவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வேறான பரமாத்மா என்று ஏதும் இல்லை. ஆக ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-8-8) - அஸ்தூலம் அநண்வஹ்நஸ்வம் - ஸ்தூலமும் அணு அளவும், குட்டையும் அல்ல - முதலான வரிகள் அனைத்தும் ஜீவனின் ஸ்வரூபத்தை உரைப்பதாக உள்ளன என்றே கொள்ளவேண்டும். மேலும் மோக்ஷம் குறித்த வரிகளும், ஜீவன் தனது ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் அடைதல் குறித்து உபதேசிக்கின்றன என்றே கொள்ளப்பட வேண்டும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 157)

மூலம் - ஆகையால் பகவத் ப்ரதிகூலர்க்குப் ப்ராதிகூல்ய விசேஷமான ரூப நாம சேஷத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தனாதிகள் தஞ்சமாகாது. புண்ய சேஷத்ரங்களில் பண்ணும் ப்ரதிகூலாசரணங்கள் மிகவும் பாதகங்களாம் என்னுமிடம் பஹுசாஸ்த்ர ஸித்தம். இதுவும் பகவத் ப்ரபாவம். பகவத் ப்ரவணர்க்கு வருத்ரன் சஷத்ரபந்து உள்ளிட்டார்க்குப்போலே ஆநுகூல்யங்கள்தாமே எல்லா தோஷங்களையும் ஒரு விரகாலே போக்கி உத்தாரகங்களாம். ஆன பின்பு ஸ்வஸங்கல்ப நியதமாயிருப்பது ஏதேனுமொரு வ்யாஜத்தாலே ஸர்வேச்வரன் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான முக்தைச்வர்யம் கொடுக்க நினைப்பிட்ட அதிகாரிகள் பக்கலுள்ள தோஷங்களுக்குச் செலவு செய்வான்.

விளக்கம் - ஆகவே பகவானுக்கு விரோதியாக உள்ளவர்களுக்கு பகவத் ரூபம், பகவானின் திருநாமங்கள், திவ்யதேசங்களில் வசித்தல், திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் முதலானவை பயன்படாது. புண்யசேஷத்ரங்களில் செய்யப்படுவதான பகவானுக்கு விருப்பம் அற்ற செயல்கள், மிகுந்த தீங்கை உண்டாகும் என்று பல சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இது ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரபாவம் காரணமாக ஆகும். மாறாக வருத்ரன், சஷத்ரபந்து போன்று பகவானிடம் ஆழ்ந்த பக்தி உள்ளவர்கள், ஸர்வேச்வரனுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்கும்விதமாக எத்தகைய செயல்களைச் செய்தாலும், அவர்களுடைய அனைத்து தோஷங்களையும் ஏதோ ஒரு வகையில் நீக்க அந்தச் செயல்கள் உதவுகின்றன. ஆகவே பாகவதர்களிடம் ஏதேனும் தோஷம் உள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரன் தான் எண்ணியுள்ள ஏதேனும் ஒரு விதத்தில், அவர்களுடைய தோஷங்களி நீக்கி, அவர்களுடைய ஸ்வரூபத்தை விளங்கச் செய்வதான முக்தி என்னும் மிகப்பெரிய செல்வத்தை அளிப்பான்; இதற்காக அந்த

அதிகாரிகளிடம் உள்ள தோஷங்களை, சிறிய அளவுள்ள தண்டனைகளாலே நீக்குவான்.

பாகவதர்களுடன் சேர்ந்து வாழவேண்டிய முறை

மூலம் – “ஏக: சாஸ்தா ந த்விதீய: அஸ்தி சாஸ்தா ” என்றும், “ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்” என்றும், “சாஸ்தா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய” என்றும் சொல்லப்படுகிறவன்தானே என்று தெளிந்து,

ராகாதிதூஷிதே சித்தே நாஸ்பதோ மதுஸூதந:
ந பத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்தாமாம்பஸி

இத்யாதிகளைப் பார்த்து நெகிழாதே, இவ்வதிகாரிகள் பக்கலுள்ள குணாம்சத்தை மருபூமியில் தண்ணீர் பெற்றாற்போலே உகந்து,

கர்மணா மநஸா வாசா யதபீக்ஷணம் நிஷேவதே
ததேவாபஹரத்யேநம் தஸ்மாத் கல்யாணமாசரேத்

என்கிறபடியே கரண த்ரயத்தாலும் தான் நல்வழி கைவிடாதே,

ஸம்ஸார விஷவ்ருசுஷஸ்ய த்வே பவே ஹி அம்ருதோபமே
கதாசித் கேசவே பக்தி: தத்பக்தைர்வா ஸமாகம:

என்று இங்கிருந்த காலத்துக்கு ப்ரயோஜநமாக எடுத்த “பரமனைப் பயிலுந் திருவுடைய சிறுமாமனிசருடன் சேர்த்தியாகிற சிறிய பெறாப் பேற்றைத் திருவருளாலே பெற்றோ” மென்று க்ருதார்த்தனாய், “திருமால் தலைக்கொண்ட நங்கட்கு எங்கே வரும் தீவினை” என்று வ்யவஸிதனாய், “ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால் குறைவுடையம்” என்கிறபடியே பரமபதத்தில் பெறப் புகுகிற பரிபூர்ண கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு இங்கே முடி சூடியிருக்க ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - ஆக கீழே உள்ள பல வரிகளில் கூறப்பட்டுள்ளது போன்று, அனைத்தையும் நியமிப்பவன் ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே என்று தெளிவாக உணரவேண்டும்:

- மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (27-1) - ஏக: சாஸ்தா ந த்விதீய: அஸ்தி சாஸ்தா - அவன் மட்டுமே நியமிப்பவன், இரண்டாவது நியமிப்பவன் என்று யாரும் இல்லை.
- மநுஸ்மருதி (12-122) - ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் - அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக ஸர்வேச்வரனை அறியவேண்டும்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-17-20) - சாஸ்தா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய - அனைவருடைய இதயத்தில் உள்ள விஷ்ணுவே, அனைத்தையும் நியமிக்கிறான்.

மேலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (9-11) - ராகாதிதூஷிதே சித்தே நாஸ்பதோ மதுஸூதந: ந பத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்தாமாம்பஸி - ஆசை முதலானவற்றால் கெடுக்கப்பட்ட மனதில் மதுஸூதனன் ஒருபோதும் வசிப்பதில்லை; அன்னப்பறவை சேறு நிறைந்த நீரைக் கண்டு ஒருபோதும் விருப்பம் கொள்வதில்லை அல்லவோ - என்று கூறும் வரிகளை நன்றாக உணர்ந்து, பாகவதர்களை அவமதிக்காமல் இருத்தல்வேண்டும். மாறாக அவர்களிடம் உள்ள நற்குணங்களைக் காணும்போது, பாலைவனத்தில் சுவையான குடிநீரைப் பெற்றது போன்று மகிழவேண்டும். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (38-56) - கர்மணா மநஸா வாசா யதபீச்ஷணம் நிஷேவதே ததேவாபஹரத்யேநம் தஸ்மாத் கல்யாணமாசரேத் - ஒருவன் சரீரம், மனம், வாக்கு முதலியவற்றால் எந்த ஒரு செயலை அடிக்கடிச் செய்கிறானோ, அந்தச் செயல் அவனைத் தனக்கு அடிமையாக்குகிறது; ஆகவே எப்போதும் நல்லவற்றை மட்டுமே செய்தல்வேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, மனம் முதலான மூன்றாலும் நல்லவழியைக் கைவிடாமல் இருக்கவேண்டும். மேலும் ஸம்ஸார விஷ்வ்ருசஷஸ்ய த்வே பவே ஹி அம்ருதோபமே கதாசித் கேசவே பக்தி: தத்பக்தைர்வா ஸமாகம: -

ஸம்ஸாரம் என்னும் விஷமரத்தில் அமிர்தம் போன்று இரண்டு பழங்கள் உண்டு; அவையாவன ஸர்வேச்வரனிடம் உண்டாகும் பக்தி, பாகவதர்களின் சேர்க்கை – என்றும், திருவாய்மொழி - பரமனைப் பயிலுந் திருவுடைய சிறுமாமனிசருடன் சேர்த்தியாகிற சிறிய பெறாப் பேற்றைத் திருவருளாலே பெற்றோம் – ஸர்வேச்வரனை அடைவதான உயர்ந்த பாக்கியம் உள்ளவரும், உருவத்தால் சிறியவராக இருந்தாலும் அறிவால் உயர்ந்தவரும் ஆகிய பாகவதர்களுடன் சேருதல் என்பதான எளிதில் கிட்டாத பலனை நாம் அடைந்தோம் – என்றும் கூறியது போன்று, பாகவதர்களுடனான ஸம்பந்தம் என்பது இங்கு வாழும் காலத்தில் நமக்குக் கிட்டிய உயர்ந்த பலன் என்று எண்ணவேண்டும். மேலும், திருவிருத்தம் (88) - திருமால் தலைக்கொண்ட நங்கட்கு எங்கே வரும் தீவினை என்று கூறியது போன்று ஸர்வேச்வரனால் கைக்கொள்ளப்பட்ட தனக்கு தீவினைகள் வராது என்ற உறுதியுடன் இருக்கவேண்டும். திருவாய்மொழி (10-4-3) - ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால் குறைவுடையம் – ஸர்வேச்வரன் என்னைக் காக்கும்போது யாரால் எனக்குச் சேரவேண்டியதைக் குறைக்க இயலும் – என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்தில் கிட்ட உள்ள பரிபூர்ண கைங்கர்ய சாம்ராஜ்யத்துக்கு இங்கேயே முடி சூடிக்கொள்கிறோம் என்று எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும்.

மூலம் – இப்படி வ்யவஸ்திதமான ப்ரபாவம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பலநிர்தேச ப்ரதேசங்களிலே அநுஷங்க ஸித்தமாக அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் – இப்படியாக உள்ள நிலையின் ப்ரபாவங்கள் குறித்து ரஹஸ்ய மந்த்ரங்கள் மூன்றின் பலன் குறித்துக் கூறப்படும் இடங்களில், நேரடியாகக் கூறப்படாமல் உள்ளபோதிலும், தானாகவே வெளிப்படுகிறது.

உண்மை யுரைக்கு மறைகளி லோங்கிய வுத்தமனார்
வண்மை யளப்பரி தாதலின் வந்து கழல்பணிவார்
தண்மை கிடக்கத் தரமள வென்ற வியப்பிலதாம்
உண்மை யுரைத்தன ரோரந் தவிர வுயர்ந்தனரே

பொருள் - உண்மையை மட்டுமே உரைப்பதான உபநிஷத்துக்களில் போற்றப்படும் மிகவும் உயர்ந்த புருஷோத்தமனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய பெருமைகள் இத்தகையது என்று அளவிட இயலாது; ஆகவே அவனுடைய திருவடிகளில் பணிந்து நிற்பவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்றாலும், அவர்களுடைய பெருமையும் அளவிடும் இயல்புடையது அல்ல என்ற உண்மையை நம்முடைய ஆசார்யர்கள் எவ்விதமான பாரபசுமும் இல்லாமல் உபதேசித்தார்கள்.

ராக த்வேஷ மதாதிகைரிஹ மஹாரக்ஷோபிரக்ஷோபிதே
நித்யே ரக்ஷிதரி ஸ்திதே நிஜ பர ந்யாஸாபிதாநம் தப:
யத் கக்ஷீக்ருதமத்யசேத விவிதாந் தர்மாநதர்மத்ருஹ:
தத் பூமார்ணவ லேசவர்ணநமபி ப்ராசாம் ந வாசாம் பதம்

பொருள் - இந்த உலகில் காணப்படும் ஆசை, வெறுப்பு, கர்வம் முதலான பெரிய அரக்கர்களால் எப்போதும் பாதிக்கப்படாமல் அனைத்தையும் காக்கும் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். அவனுடைய திருவடிகளில் நம்முடைய பாரத்தைச் சமர்ப்பித்தல் என்பதான ப்ரபத்தி என்னும் தவமானது, பாவங்களை நீக்கவல்ல பலவிதமான தர்மங்களைக் காட்டிலும் மேலானதாக உள்ளது என்று ஏற்கப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ப்ரபத்தியின் பெருமை என்னும் கடலின் ஒரு துளியை வர்ணித்தல் என்பது வேத வரிகளுக்கும் இயலாத செயலாகும்.

ப்ரபாவரக்ஷாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்த்திரீகரண பாகம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 113)

மூலம் - (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணாதே) அதாவது - இப்படி இடம் பார்த்துப்போருமளவில் சாஸ்த்ர மர்யாதாநுகுணமாகவாதல் தானறிந்ததாக வாரோபித்துக் கொண்டாதல் இவர்களை அஸத் கர்மத்தினின்றும் மீட்கைக் கவகாசமா யிருப்பதொரு நன்மை காணதவளவன்றிக்கே. அவ்வஸத் கர்மங்கள் தன்னிலே நன்மையென்று பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதொரு தீமைதானு முட்படக் காணப்பெறாதே யென்கை. (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையாவது), பரஹிம்ஸை செய்து கொண்டு திரியா நிற்கச்செய்தே பகவத் பாகவத விரோதிகளா யிருப்பாரை யாத்ருச்சிகமாக ஹிம்ஸிக்கை. விஷய ப்ரவணனாய் பகவத் தாஸிகளைப் பின்பற்றிப் பலகாலும் கோயில்களிலே புக்குப் புறப்படுகை, பயிர் தின்ற பசுவைத் தொடர்ந்தவாறே அதொரு கோயிலை வளைய வருமாகில் அத்தை அடிக்கையிலுண்டான ஆக்ரஹத்தாலே தானுமத்தை வளைய வருகை, நிந்தார்த்தமாகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலானவை.

விளக்கம் - (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணாதே) - இவ்விதமாக இவர்களுக்கு உதவ ஒரு இடம் (தருணம்) பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது சாஸ்த்ர எல்லைக்கு உட்பட்டோ அல்லது அவன் இவர்களுடைய செயல் இன்னது என்று அறிந்து கொண்டோ இவர்களிடம் நன்மையைக் காண முயல்கிறான்; அது மட்டும் அல்லாமல், அந்தந்த தீயகர்மங்களில் ஏதேனும் ஒன்றையாவது நன்மை என்று கருதிக் கொள்ளும் விதத்தில் எந்த ஒரு தீமையும் இல்லை என்று பொருள். (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையாவது) - மற்றவர்களை ஏதேனும் ஒரு விதத்தில்

துன்புறுத்தியபடி உள்ளபோதும், ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அவனுடைய அடியார்களைத் துன்புறுத்துவர்களைத் தற்செயலாகத் துன்புறுத்துதல்; பெண்களிடம் உள்ள சபலம் காரணமாக பகவத்தாஸிகளைப் பின்தொடர்ந்து கோயில்களுக்குள் பலமுறை சென்று வருதல்; தான் வளர்த்த பசுவானது தான் வளர்த்த பயிரையே மேயும்போது அதனை விரட்டியபடி செல்லும் நேரத்தில், அந்தப் பசு தற்செயலாக ஒரு கோயிலை வலம் வரும்போது, அதனை அடிக்கவேண்டும் என்று பிடிவாதம் காரணமாக, தானும் அதன் பின்னாலேயே கோயிலை வலம் வருதல்; ஒருவனைத் திட்டுவதற்காக ஸர்வேச்வரனின் திருநாமங்களைப் பயன்படுத்துதல் போன்றவை.

வ்யாக்யானம் - (நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தாலொரு வழியாலும் பசை காணா தொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது) அதாவது, ஸர்ப்ப தஷ்டராய் ம்ருத்கல்பரானவர்களை மந்த்ராதிகளாலே யெழுப்புகைக்கு ப்ராண ஸ்திதி பரீக்ஷார்த்தமாக நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தால் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ரக்தப் பசை காணாதவளவில், இவ்விஷயம் நமக்கினி கைபுகுராதென்று இழவோடே கைவாங்கும் பந்துக்களைப்போலே, நன்மை காணாதவளவில் விடாதே நன்மையென்று பேரிடலாவ தொரு தீமைதானுண்டோ வென்னு மளவாகப் பார்த்தவளவிலும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலு மிவர்கள் பக்கல் பசை காணாவிட்டால், இவ்விஷயம் நமக்கு ப்ராபிக்கப்படுமதல்ல, இத்தை யிழந்தோமென் றழுது கண்ணநீரோடே மீளுவதென்கை.

விளக்கம் - (நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தாலொரு வழியாலும் பசை காணா தொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது) - பாம்பு கடித்து இறக்கும் தறுவாயில் உள்ள ஒருவனை மந்த்ரம் போன்றவற்றால் பிழைத்து எழ வைக்க முயல்வர்; அப்போது அவன் உயிருடன் உள்ளானா என்று பரிசோதிக்கும் விதமாக அவனுடைய நெற்றியில் கொத்திப் பார்ப்பர். அப்போது அங்கு இரத்தம் வரவில்லை என்றால், “இவன் இறந்துவிட்டான்” என்று அவனைக் கைவிட்டுப் போவார்கள். அத்தகையை உறவினர்கள் போன்று நன்மை என்பது சிறிதும் இல்லாமலும், நன்மை என்று கருதக்கூடிய தீமையும் இல்லாமலும் உள்ளபோது, எந்தவிதத்தாலும் கரையேற்ற இயலாதவர்கள் குறித்து, “இவர்கள் இனி நமக்குக்

கிடைக்கமாட்டார்கள். இவரை நாம் இழந்தோம்” என்று அழுது கொண்டே கண்ணீரோடு செல்லுதல் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமை) என்கிறது, “ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத” என்று ஆஸ்திக்ய ஜநகமாக விஹிதமாகையாலே நன்மையென்று பேரிடலாயிருக்குமதாய், பரஹிம்ஸையாகையாலே தீமையாயிருக்கிற ச்யேநவித்யநுஷ்டாநத்தையாய், அங்கீகாரத்துக்குடலானதொரு நன்மை காணாதவளவன் றிக்கே சாஸ்த்ர மர்யாதையாலே மேல் தானாகிலுமாக்கிக் கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான சாஸ்த்ராஸ்திக்யத்துக் குடலான அதுதானுமுட்பட இவர்கள் பக்கல் காணப்பெறாதே யென்னவுமாம். அப்போதைக்கு, (நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தால்) இத்யாதியாலே, ஜ்ஞாத ஸுக்ருத யோக்யதை யில்லாமையாலே அஜ்ஞாத ஸுக்ருதந்தா னுண்டோ வென்றாராய்ந்து, அதுவுமில்லாமையாலே ஒருவழியாலு மங்கீகார யோக்யதையற்று இழவோடே மீளும்படி சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - அல்லது, “நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமை” என்பதற்கு வேறு பொருளும் உரைக்கலாம். ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத - மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் உண்டாக்க எண்ணுபவன் (அல்லது கொல்ல எண்ணுபவன்) சேந யாகம் செய்வானாக - என்று வேதத்தில் ஆஸ்திக்யபுத்தி உண்டாவதற்காக உரைக்கப்பட்டது. இந்தச் செயல் நன்மை என்று உரைக்கவல்லதாகவும், மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துவதால் தீமையாகவும் உள்ள சேநயாகத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். இது ஏற்றுக் கொள்வதற்கான தகுதியற்ற எந்த ஒரு நன்மையும் இல்லாதது; சாஸ்த்ரவரம்புகளுக்கு உட்பட்டது; சாஸ்த்ர நம்பிக்கை என்பதைப் பிற்காலத்தில் உண்டாக்கவல்லது என்றபோதிலும் இவர்களிடம் இதுவும் காணப்படாமல் உள்ளது என்று பொருள். இவ்விதம் பொருள் கொள்ளும்போது “நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தால்” என்பது எதனைக் குறிக்கும் என்றால் - அறிந்து செய்த நன்மை காணப்படவில்லை, அறியாதவிதத்தில் செய்த நன்மை (புண்ணியம்) என்று ஏதும் உண்டோ என்று ஆராய்ந்தால், அதுவும் இல்லை; ஆக எந்த ஒரு மார்க்கத்தாலும் கரையேற்றுவதற்குத் தகுதி இல்லாத நிலை அறிந்து பின்வாங்குதல் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (தனக்கேற இடம் பெற்றவளவிலே) அதாவது - இப்படி மீண்டாப்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையி லுண்டான சாபலத்தாலே பின்னையு மங்கீகரிக்கைக் கவகாசம் பார்த்துத் திரியும் தனக்கேற அவகாசம் பெற்ற வளவிலே யென்கை.

விளக்கம் - (தனக்கேற இடம் பெற்றவளவிலே) - இவ்விதம் பாம்பால் கடிக்கப்பட்ட அவர்களைக் கைவிடுவது போன்று கைவிடாமல், இவர்களைக் கரையேற்றவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக, இவர்கள் வாழ்க்கையில் தன்னால் ஏற்கப்படும் தருணம் என்றாவது வருமோ என்று எதிர்பார்த்தபடி இருத்தல்.

வ்யாக்யானம் - (என்னுரைச் சொன்னாய் இத்யாதி, என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு) அதாவது, அவ்வூர் இவ்வூர் என்று இவன் பல ஊர்களையுஞ் சொல்லா நிற்க, கோயில் திருமலை முதலாகத் தானுகந்த ஊர்களிலே யேதேனுமொன்றைச் சொன்னால், அம்மாத்திரமே பற்றாசாக, என்னுடைய ஊரைச் சொன்னாய் என்றும்; அவர் இவர் என்றாப்போலே சொல்லா நிற்க, ஒருவன் பேரைச் சொல்லுகிறதாக திருநாமங்களிலே யொன்றைச் சொன்னால், அவ்வளவிலே கொண்டு, என் பேரைச் சொன்னாய் என்றும்; சில பாகவதர்கள் காட்டிலே வழி போகா நிற்க அவர்களை ஹிம்ஸித்துக் கையிலுள்ளது பறிப்பதாக வழி பறிக்கார ருத்தேயோகிக்கிறவளவில், ஸ்வகார்யத்திலே போகிறானொரு சேவகன் அவர்கள் பின்னே தோன்ற, அவனை தத்ரக்ஷணார்த்தமாக வருகிறனாக நினைத்து அவர்கள் பயப்பட்டுப் பறியாதொழிய, அது பற்றாசாக அந்த சேவகனை, என்னடியாரை நோக்கினாய் என்றும்; ஒருவன் கர்மகாலத்தில் தன் வயல் தீயப்புக்கவாறே நீருள்ளவிடத்தே நின்றும் வயலிலே வர நெடுந்தாரத்திலே துலையிட் டிறையாநிற்க, மருபூமியிலே நெடுந்தாரம் நடந்து, இத்தனை ஜலம் பெறில் நம் ப்ராணன் தரிக்கும் என்னும்படி யிளைத்து வருகிறார்கள் சில பாகவதர், அவனறியாமல் அந்த நீரிலே தங்கள் ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை விளக்கி இளைப்பாறிப் போனால், அதடியாக, என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய் என்றும்; ஒருவன் தனக்குச் சூதுசதுரங்கம் பொருகைக்கும், காற்ற்பேக்ஷிதமானபோது வந்திருக்கைக்கு இவற்றுக்காகப்

புறந்திண்ணை கட்டிவைக்க, வர்ஷபீடிதராய் அங்கே யொதுங்குவோமென்று வருகிறார் சில பாகவதர் அங்கே யொதுங்கி இருந்துபோக, தாவந்மாத்தரத்தாலே, என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றும்; இப்புடைகளிலே சிலவற்றை அவர்க ளறியாதிருக்கத் தானே யாரோபித் தென்கை.

விளக்கம் - (என்னுரைச் சொன்னாய் இத்யாதி, என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு)- இவன், “அந்த ஊர், இந்த ஊர்” என்று பல ஊர்களின் பெயர்களை உரைத்தபடி உள்ளபோது, “திருவரங்கம், திருமலை” போன்றதான, தான் மிகுந்த விருப்பத்துடன் வசிக்கின்ற ஊரின் பெயர்களைத் தற்செயலாக உரைத்தால், அதனை மட்டுமே ஸர்வேச்வரன் தனது கருத்தில் கொண்டு, “என்னுடைய ஊரின் பெயரை உரைத்தாயே” என்றும்; “அவர், இவர்” என்று மற்றவர்களின் பெயரை உரைக்கும்போது, அவர்களின் பெயராக உள்ள இவன் திருநாமங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை உச்சரித்தாலும், அதனைக் கருத்தில் கொண்டவனாக, “எனது திருநாமத்தை உச்சரித்தாயே” என்றும்; ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்கள் சிலர் காட்டில் செல்லும்போது அவர்களைத் துன்புறுத்தி, அவர்கள் கைகளில் உள்ளவற்றைப் பறிப்பதற்காக வழிப்பறித் திருடர்கள் முயலும்போது, தனது செயல் ஒன்றை செய்யும் பொருட்டு அந்த வழியாக வரும் சேவகன் ஒருவனை அந்தத் திருடர்கள் கண்டு, அவன் அந்த அடியார்களைக் காக்கவே வருகிறான் என்று அவனைக் கண்டு பயந்து, வழிப்பறி செய்யாமல் ஓடிவிடும்போது, அந்தச் சேவகனை “எனது அடியார்களை நீ காப்பாற்றினாயே” என்றும்; ஒருவன் கோடைக் காலத்தில் காய்ந்து போன தனது வயலில் நீர் நிரப்பும் விதமாக நீர் உள்ள இடத்திற்குச் சென்று வயலை நிரப்புவதற்காக ஏற்றம் உள்ள இடத்தில் ஏற்றத்தை இறைக்கின்ற நேரத்தில், தண்ணீர் இல்லாத இடங்களில் நீண்ட நேரம் நடந்து வந்து, சிறிதளவு என்றாலும் தண்ணீர் கிட்டினால் மட்டுமே பிழைக்க இயலும் என்று வரும் அடியார்களின் தாகம் அவன் இறைத்த நீரின் மூலம் தீர்வதுடன் அல்லாமல், அவர்கள் தங்களுடைய திருவடிகளைக் கழுவி இளைப்பாறவும் உதவும்விதமாக அந்த நீர் உள்ளது என்னும்போது, “எனது அடியார்களின் தாகம் தீர்த்தாயே” என்றும்; ஒருவன் தனது பொழுதுபோக்கும் விதமாக சூதாட்டம், சதுரங்கம் முதலானவற்றை விளையாடவும், தான் அமர்ந்து காற்று வாங்க எண்ணும்போது அமர்ந்து இளைப்பாறவும் கட்டி வைத்த

திண்ணையில் அடைமழை காரணமாக அந்த வழியாக வரும் அடியார்கள் ஒதுங்கி நிற்கும் போது, அதனைக் கருத்தில் நிறுத்தியவனாக, “எனது அடியார்கள் ஒதுங்க நிழல் அளித்தாயே” என்றும் ஸர்வேச்வரன் எண்ணுகிறான். அதாவது உதவி செய்தவர்கள், “நாம் உதவி செய்தோம்” என்று உணராமல் உள்ளபோதிலும், அவர்கள் செய்த உதவியைக் கணக்கில் கொள்கிறான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (மடிமாங்காயிட்டு) மடிமாங்காயிடுகையாவது, மாங்காயெடாமல் வெறுமனே வழி போகிறவன் மடியிலே மாங்காயை மறைத்துக்கொண்டு சென்றிட்டு, மாங்காயைக் களவுகண்டா யென்கை. இது வலிய ஆரோபிக்குமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

விளக்கம் - (மடிமாங்காயிட்டு) - மாங்காயை ஒருவன் எடுக்காமல் போனபோதிலும் அவன் மடியில் அவன் அறியாதவிதத்தில் மாங்காயை மறைத்துக் கொண்டுபோய் அவனிடம் வைத்துவிட்டு, “மாங்காய் திருடினாய்” என்று பழி கூறுவது போன்று, ஒருவன் செய்யாமல் உள்ளபோதிலும், அவன் செய்ததாகக் கூறுதல் என்பது, மேலே கூறப்பட்ட ஸர்வேச்வரனின் சிந்தைக்கு உதாரணம்.

வ்யாக்யானம் - (பொன் வாணியன் இத்யாதி, ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்) அதாவது, பொன் வாணியம் செய்வானொருவன் ஆரேனும் பரிசுஷிக்கைக்குக் காட்டின பொன்னை உரை கல்லிலே யுரைத்து ஒன்றும் சோராதபடி மெழுகாலே யொத்தி யெடுத்து நாளோட்டத்துடனே கால் பொன்னாய்த்து, கழஞ்சு பொன்னாய்த்து என்று திரட்டுமாப் போலே, ஒரு ஜந்ம மிரண்டு ஜந்மத்தள வன்றிக்கே சேதநருடைய ஜந்மபரம்பரைகள் தோறும், விடாயைத் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப்போலே யுண்டாம் யாத்ருச்சிகம், ஊரைச் சொன்னாய், பேரைச் சொன்னாய் என்றாப்போலே வரும் ப்ராஸங்கிகம், அடியாரை நோக்கினாய் என்றாப்போலே யுண்டா மாநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விஷயங்களை, சாஸ்த்ர விஹிதமும் சேதந விதிதமுன்றியேயிருக்கத் தானே கல்பித்து, கல்பிதமானவை தன்னை ஒன்றை அநேகமாக்கி நடத்திக் கொண்டு போருமென்கை.

விளக்கம் - (பொன் வாணியன் இத்யாதி, ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்) - பொன் வியாபாரம் செய்யும் ஒருவன் தன்னிடம் பரிசோதிக்கும்விதமாக ஒருவன் வந்து கொடுக்கும் தங்கத்தை உரைகல்லில் உரசிப் பார்க்கிறான். பின்னர் அந்தத் தங்கம் உரைகல்லில் சேர்ந்து விடாதபடி மெழுகு கொண்டு அதனை ஒற்றி எடுத்து திரட்டுகிறான். இப்படியே செய்து நாளடைவில் கால் சவரன் சேர்த்தது, ஒரு கழஞ்சு சவரன் சேர்ந்தது என்று சேமிக்கிறான். இது போன்று ஒரு ஜன்மம், இரண்டு ஜன்மம் அல்லாமல், பல ஜன்மங்களாக எனது அடியார்களின் தாகம் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழல் அளித்தாய் என்பது போன்று தற்செயலாக ஏற்படும் புண்ணியங்கள்; எனது ஊரை உரைத்தாய், எனது திருநாமம் கூறினாய் என்பது போன்ற புண்ணியங்கள்; எனது அடியாரைக் காப்பாற்றினாய் என்பது போன்றுள்ள செயல்களால் ஏற்படும் புண்ணியம் ஆகியவற்றை ஸர்வேச்வரன் தானாகவே மனதில் கணக்கு வைக்கிறான். இவை சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்பட்டதும், அவர்கள் அறிந்து கொண்டு செய்ததும் அல்ல; என்றாலும் தானாகவே அவற்றைப் புண்ணியம் என்று அவன் கொள்கிறான். இவ்விதம் தானாகவே கற்பித்துக் கொண்டதைப் பல மடங்காக்கிக் கொள்கிறான் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 123)

2-3-5 இனியார் ஞானங்களா லெடுக்க லெழாதெவெந்தாய்

கனிவார் வீட்டின்பமே யென்கடல் படாவமுதே

தனியேன் வாழ்முதலே பொழிலேழு மேனமொன்றாய்

நுனியார் கோட்டில் வைத்தா யுனபாதம் சேர்ந்தேனே.

பொருள் - எத்தனை ஞானம் உள்ளவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய ஞானம் மூலம் உணர்த்து கொள்ள இயலாத எனது ஸ்வாமி! உன்னிடம் மிகவும் ப்ரியமாக உள்ளவர்களுக்கு மோசடி ஆனந்தம் என்பது ஒரு ரூபம் எடுத்து வந்தது என்று கூறலாம்படி உள்ளவனே! கடலில் தோன்றாமல் நேரடியாக எனக்குக் கிட்டிய எனது அமிர்தமே! ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்காமல் தனித்து உள்ளவனாகிய என்னுடைய “உனது அனுபவரூபமான வாழ்வு” என்பதற்கு முதல் காரணமாக உள்ளவனே! என்னை இந்த ஸம்ஸாரம் என்ற கடலில் இருந்து எடுப்பதை மறைமுகமாக உணர்த்தும் விதத்தில் ஏழு லோகங்களையும் ஒப்பற்ற வராஹரூபம் கொண்டு உனது கோரைப்பல்லில் எடுத்து வைத்தவனே! நீயே எனக்கு அனைத்தும் என்று ஆன பின்னர், உன்னுடைய பாதங்களை நான் அடைந்து நின்றேன்.

அவதாரிகை - “ஜ்ஞாநலாபமே அமையுமோ, ப்ராப்தி வேண்டாவோ?” என்ன; “எனக்கு ப்ரதம ஸுக்ருதமும் நீயேயாய், என்னை ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாக்கின அன்றே பெற்றேனேயன்றோ” என்கிறார்.

விளக்கம் - இரண்டாம் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரன் தனக்கு ஞானத்தை அளித்த விதத்தை அருளிச்செய்தார். அதற்குக் கைம்மாறு செய்யும் விதத்தில் தனது ஆத்ம சமர்ப்பணத்தை நான்காம் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “உனக்கு நாம் அளித்த இவை போதுமானதோ, நம்மை நீ அடைய வேண்டாமோ”, என்று கேட்பதாக இந்தப் பாசுரத்தை உரைக்கிறார். ஸர்வேச்வரன் இவரிடம், “உமக்கு நாம் அளித்த ஞானம் மட்டுமே போதுமானதோ? நம்மை அடைய நீவீர் முயலவில்லையோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “எனக்குத் தொடக்கத்தில் ஏற்பட்ட புண்ணியம் என்பது நீயே ஆகிறாய். என்னை நீ ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து வேறுபடுத்தியபோதே நான் உன்னை அடைந்து விட்டேன் அல்லவோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இனி) மேலே அந்வயம். (ஆர் ஞானங்களால் எடுக்கல் எழாத எந்தாய்) எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநரானவர்களுடைய ஜ்ஞாநவிசேஷங்களாலும் ஸ்வயத்நந்தாலே அறியப்பார்க்குமன்று பேர்க்கப் பேராதிருக்கிற என்நாயனே! அதாவது - துர்யோதனனாலே பரிச்சேதித்தல், ராவணனாலே எடுக்கலாயிருத்தல் செய்ய அரிதாயிருக்கை. (கனிவார் வீட்டின்பமே) “நீ” என்றால் உள்கனிந்து பக்வமாய் இருக்குமவர்களுக்கு மோக்ஷஸுகமானவனே! அன்றியே, “நீ” என்றால் இனியராயிருக்குமவர்கள் இருப்பிடத்திலே வந்து அவர்களுக்கு ஆநந்தத்தை விளைக்குமவனே! அப்படி எங்கே கண்டோம்? என்னில்; யசோதைப்பிராட்டி, தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளிறே.

விளக்கம் - (இனி) - “இனி” என்பதை “உன பாதம் சேர்ந்தேனே” என்று உள்ள பகுதியோடு சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். (ஆர் ஞானங்களால் எடுக்கல் எழாத எந்தாய்) “ஆர்” என்றால் யாருடைய ஞானத்தாலும் என்று கருத்து. எத்தனை உயர்வான ஞானம் உள்ளவர்களின் ஞானம் கொண்டும், அவர்கள் தங்களுடைய முயற்சி மூலம் அறிய முயன்றால், அறிய இயலாதவனே! துரியோதனனால் அளவிட இயலாமலும், இராவணனால் எடுக்க இயலாமலும் உள்ளவன். (கனிவார் வீட்டின்பமே) - ஸர்வேச்வரனாகிய உன்னை எண்ணி தங்களுடைய உள்ளம் அறிந்து உள்ளவர்களுக்கு மோக்ஷம் போன்று சுகமாக உள்ளவனே! அல்லது

ஸர்வேச்வரனாகிய உன்னை எண்ணும்போது இனிமையாக உள்ளவர்களுடைய இருப்பிடம் தேடி வந்து அவர்களுக்கு ஆனந்தம் ஏற்படுத்துபவனே! இப்படி இவன் உள்ளதற்கு உதாரணம் காண்பிக்க இயலுமோ? பெருமாள்திருமொழி (7-8) – முழுதும் வெண்ணெயளைந்து தொட்டுண்ணும் முகிழிளம் சிறுதாமரைக் கையும், எழில்கொள் தாம்பு கொண்டடிப்பதற்கென்கு நிலையும் வெண்தயிர் தோய்ந்த செவ்வாயும், அழுகையில் அஞ்சி நோக்கும் அந்நோக்கும், அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும், தொழுகையும் இவை கண்ட அசோதை தொல்லை இன்பத்து இறுதி கண்டாளே – “இவனைப் பெற்ற வயிறு இவனோ?” என்று கூறும்படியாக உள்ள யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய ஸௌசீல்யம் போன்ற அனைத்தையும் அனுபவித்தது காண்க; இவ்விதம் அவள் எல்லையற்ற ஆனந்தத்தின் எல்லையைக் கண்டாள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்கடற்படாவமுதே) அவ்விரண்டு கோடியிலும் எண்ணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற எனக்கு அயத்நலித்த போக்யனானவனே! (தனியேன் வாழ்முதலே) தனியேனான என்னுடைய அநுபவத்துக்கு ப்ரதம ஸுக்ருதமானவனே! ஏகாசுஷீ ஏககர்ணிகள் நடுவேயிருந்தாற்போலே பிராட்டி, இவருக்கும் தனியாயிருக்குமிநே ஸம்ஸாரத்தில் இருப்பு. (பொழில் இத்யாதி) தனிமையிலே வந்து உதவும்படியைச் சொல்லுகிறது; அத்விதீய மஹாவராஹ வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, ப்ரளயங் கொண்ட புவநங்களேழையும் எடுத்து. (நுனியார் கோட்டில் வைத்தாய்) நுனியென்று - கூர்மை. ஆருகை - மிகுதி. கூர்மை மிக்க கோட்டிலே வைத்தாயென்றபடி. இத்தால், ரக்ஷயவர்க்கத்தின் அளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (என்கடற்படாவமுதே) - கடற்படுகை என்றால் கடலில் உண்டாகுதல். தன்னை அண்டாமல் சத்ருக்களாக உள்ள இராவணன் முதலானோர், தன்னை எப்போதும் அண்டி நிற்கும் யசோதை முதலானோர் என்ற இரண்டு நிலைகளிலும் உள்ளவர்களின் கூட்டத்தில் இல்லாத எனக்கு, எனது முயற்சி சிறிதும் இல்லாமல் கிட்டிய அமிர்தம் போன்றவனே! (தனியேன் வாழ்முதலே) - வாழ்முதலே என்றால் வாழ்க்கைக்கு முதலானவனே என்று பொருள். தனிமையாக உள்ள எனது அனுபவங்களுக்கு முதன்மை காரணமானவனே! ஒரு கண், ஒரு காது உள்ள

ராசுஷஸிகள் மத்தியில் சீதையின் இருப்பு என்பது எவ்விதம் தனிமையானதாக இருந்ததோ, அது போன்று இந்த ஸம்ஸாரத்தில் இவருக்கு உள்ளது. (பொழில் இத்யாதி) - தனித்து உள்ளபோது வந்து உதவியதைக் கூறுகிறார். “இதனைப் போன்று இன்னொரு வராஹம் இல்லை” என்று கூறலாம்படியான உயர்ந்த வராஹ அவதாரம் எடுத்து, ப்ரளய நீரில் நின்றபடி, ஏழு உலகங்களையும் தனது பற்களால் எடுத்து. (நுனியார் கோட்டில் வைத்தாய்) - நுனி என்றால் கூர்மை என்று பொருள். மிகவும் கூர்மையான பல்லில் வைத்தாய் என்று கருத்து. இதன் மூலம் தன்னால் காப்பாற்றப்படும் உயிர்களின் எண்ணிக்கையைக் காட்டிலும், காப்பாற்றுபவனுக்கு உள்ள மகிழ்வின் அளவு கடந்த நிலையைக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - (இனி உன பாதம் சேர்த்தேனே) ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தாற்போலே ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்ட என்னை எடுத்தபோதே, தேவர் திருவடிகளை நான் கிட்டினேனேயன்றோ. “இமையோர் தலைவா - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறாமை” என்னும்படி அறிவைத் தந்தபோதே உன் திருவடிகளைப் பெற்றேனேயன்றோ.

விளக்கம் - (இனி உன பாதம் சேர்த்தேனே) - ப்ரளயத்தால் சூழ்ந்த பூமியை எடுத்தது போன்று, ஸம்ஸாரம் என்ற ப்ரளயத்திலிருந்து என்னை எடுத்த அந்த நொடியிலேயே, நான் உனது திருவடிகளை அடைந்தேன் அல்லவோ? திருவிருத்தம்(1) - இமையோர் தலைவா - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறாமை - என்று நான் விண்ணப்பித்த உடனேயே எனக்கு நீ ஞானம் அளித்தாய்; அந்த நொடியிலேயே நான் உனது திருவடிகளைப் பற்றினேன் அல்லவோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 88)

84. தையனல்லார்கள் குழாங்கள் குழிய குழுவினுள்ளும்

ஐயநல்லார்கள் குழிய விழவினும் அங்கங்கெல்லாம்

கையபொன்னாழி வெண்சங்கொடும் காண்பானவாவுவன் நான்

மையவண்ணாமணியே முத்தமே யென்றன் மாணிக்கமே

பொருள் - மூன்று லோகங்களையும் அளந்தவனே! எனக்கு மாணிக்கமும் மரகதமும் போன்றவனே! உனக்குச் சமமாக யாரும் இல்லாத உயர்ந்த பொன் போன்றவனே! குரங்கு ஒன்று மாணிக்கக்கல்லை எடுத்து எறிந்தது போன்று, சிறந்த தங்கம் போன்ற சூரியன் எங்கும் சூழ்ந்து பரவுகின்ற இருளுக்கு உட்பட்டு அஸ்தமிக்கும் இந்த நேரத்தில், உனக்கு அடிமையான எனது ஆத்மா உன்னால் காக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவானது.

அவதாரிகை - இருளினுடைய தோற்றரவுக்கு நொந்தாளொரு தலைமகள் வார்த்தையாதல், அன்றிக்கே, இவள் தசையை யநுஸந்தித்த திருத்தாயார் வார்த்தையாதல்.

விளக்கம் - இரவுப்பொழுதின் உதய காலத்தை எண்ணியவளாக மனம் உடைந்த நாயகியின் சொற்களாக இந்தப் பாசரம் உள்ளது. அல்லது அவளுடைய நிலையை உணர்ந்த அவளுடைய தாயாரின் சொற்களாக உள்ளது என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (மாணிக்கங்கொண்டு குரங்கெறிவொத்து) குரங்கானது மாணிக்கத்தைக் கொண்டெறியுமாபோலே; பெருவிலையான மாணிக்கத்தைக் குரங்கானது அதன் சீர்மையை யறியாதே யெடுத்துக் கார்யங் கொள்ளவொண்ணாதோரிடத்தே மங்கிப் போம்படி எறியுமாபோலே என்னுதல்; அன்றிக்கே, குரங்கென்று விலங்குதலாய், அத்தாலும் எடுத்து விநியோகங் கொள்ளவொண்ணாதோரிடத்தே மங்கிப்போம்படி யெறியுமாபோலே யென்னுதல். அப்போது எறிவாரையழைத்துக் கொள்ளுமித்தனை. (இருளோடித்தயாதி) இருளோடே வந்து (சந்தித்து). மாற்றற்ற செம்பொன்போலே ச்லாக்யமான ஆதித்யனையாயிற்று முடித்துக்கொண்டு மாலை வந்து தோற்றிற்று. குரங்கின் கையிலே புக்கு மாணிக்கம் நசித்தாற்போலே யாயிற்று ராத்ரிக்கவயவமான விருளின் கையிலே புக்கு ஆதித்யன் மாய்ந்தபடி.

விளக்கம் - (மாணிக்கங்கொண்டு குரங்கெறிவொத்து) - குரங்கு ஒன்று மாணிக்கக்கல்லை எறிவது போன்று. விலை மதிப்பற்ற மாணிக்கக்கல் ஒன்றை, அதன் மதிப்பும் மேன்மையும் அறியாத குரங்கு ஒன்று யாராலும் எடுக்க இயலாதபடியும், யாருக்கும் பயன்பட இயலாதபடியும் ஒரு பாழான இடத்தில் எறிவது போன்று. அல்லது குரங்கு எறிவதால், தனக்கும் மீண்டும் எடுத்துப் பயன்படுத்த இயலாத இடத்திற்கு அந்தக் கல் செல்கிறது என்று கருத்து. (இருளோடித்தயாதி) - இருள்பொழுதைச் சந்தித்து வேறு எதனையும் இதற்குப் பதிலாக உரைக்கலாம் என்று கூற இயலாத தங்கம் போன்று ப்ரகாசித்தபடி உள்ள ஆதித்யனை அல்லவோ முடிந்து போகும்படியாக மாலைப்பொழுது வந்தது. குரங்கின் கையில் சிக்கிய மாணிக்கம் எவ்விதம் அழிந்து போனதோ அது போன்று, இரவுப்பொழுதின் உறுப்பான இருளின் பிடியில் சிக்கிய ஆதித்யன் மறைந்தது.

வ்யாக்யானம் - இனி வெறும்மாலையேயாய்ச் சொல்லுமித்தனை யாகாதேயென்று கைவாங்கியிருக்க வொண்ணாதபடி யாயிற்றவன்படி. (உலகளந்த மாணிக்கமே) ரக்ஷகரான இந்த்ராதிகளும் தங்களால் முடியாமை கைவாங்கினவன்றும் தான் வந்து கைக்கொண்டு தாமஸப்ரக்ருதிகளைத் தள்ளி நோக்குமவனிறே. காடு மலையுமான விபூதியை யளந்து கொண்டது ஒரு மாணிக்கத்தை யிட்டுக்காணும்.

(மாணிக்கமே) பெருவிலையனாயிருக்கை. தன்னைப் பாராதே யழியமாறினபடி. (என் மரகதமே) உடம்பிலே யணைத்தால் ச்ரமஹரமாயிருக்கை. (மற்றொப்பாரையில்லா வாணிப் பொன்னே) முதலிலே ச்லாக்யமாய் உபமாந ராஹித்யத்யத்துக்கு மாற்றற்ற பொன்போலே யிருக்கிறவனே! (அடியேன்) போக்யதையிலே தோற்று அடியே னென்கிறார். (அடியாவி) தலைமகள் வார்த்தையானபோது, உனக்குச் சேஷபூதமான வென்னுடைய வாத்ம வஸ்துவென்கை. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் மிகையாம் படியிறே இதவனுக் கத்யந்தம் சேஷமாயிருக்கும்படி. ப்ரமித்த போதிறே ஸமர்ப்பிக்கலாவது; ஸமர்ப்பித்த வநந்தரசுஷணம் “என்னதை யவனுக்குக் கொடுத்தேன்” என்று நினைக்கவொண்ணாதபடி தன்னோடுதான் தொற்றற்றிறே யிருப்பது. “அதவா கிந்து ஸமர்ப்பயாமி தே”, “உற்றெண்ணிலதுவு மற்றாங்கவன்றன்னது” என்னக் கடவதிறே. ஆழ்வான் திருக்கோட்டியூர்நம்பிபாடு நின்றும் வந்தவநந்தரத்திலே “பிள்ளைப்பிள்ளாய்! என்னுள்ளான் என்ன வேண்டும் ஸ்த்தானே, ஆழ்வார் ‘அடியேனுள்ளான்’ என்றபடி கண்டாயே” என்று பணித்தார்.

விளக்கம் - இனி, “மாலைப்பொழுது” என்று சொல்லளவில் மட்டும் கூறிவிட்டு நிம்மதியாக இருக்க முடியாதபடி அவனுடைய செயல்கள் உண்டாகத் தொடங்கும். (உலகளந்த மாணிக்கமே) - அனைத்தையும் காப்பதாகக் கூறிக்கொள்ளும் இந்த்ரன் முதலானவர்கள் ஏதும் செய்ய இயலாமல் கைவிட்டனர்; அப்போது, தான் ஓடிவந்து தாமஸம் நிறைந்த மஹாபலி போன்றவர்களைத் தள்ளியவன். காடும் மலையும் நிறைந்த இந்தப் பூமியை அளந்தது ஒரு மாணிக்கம் போன்று வந்து அல்லவோ? (மாணிக்கம்) - விலைமதிப்பற்றவன். தனது உயர்த்தியை ஆராயாமல் தனது ஸ்வரூபம் மாறும்படியாக மஹாபலியிடம் இரந்து நின்றவன். (என் மரகதமே) - உடலோடு சேர்த்து அனைத்துக் கொண்டால், உடலில் உள்ள களைப்பு முழுவதும் நீங்கும்படி உள்ளவன். (மற்றொப்பாரையில்லா வாணிப் பொன்னே) - இதனைப் போன்று வேறு ஒன்று உண்டு என்று உவமை கூற இயலாதபடி உள்ள வஸ்துவாக, மாற்று இல்லாத பொன் போன்றவனே! (அடியேன்) - அவன் மூலம் கிட்டும் இன்பத்தில் மயங்கி “அடியேன்” என்றார். (அடியாவி) - இது நாயகியின் சொற்கள் என்று கொண்டால், “உனக்கு அடிமையாக உள்ள என்னுடைய ஆத்மவஸ்து” என்று கருத்து; ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்தல் என்பது அவசியம்

இல்லாதபடி ஆத்மா முன்பே அவன் அடிமையாக உள்ளது; அவனைக் குறித்த சந்தேகம் ஏற்பட்டால் அல்லவோ சமர்ப்பித்தல் என்பது உண்டாகும்? அவனுக்குச் சமர்ப்பித்த உடனேயே “என்னுடைய வஸ்து ஒன்றை அவனுக்கு அளித்தேன்” என்று கூற இயலாதபடி தன்னோடு மிகவும் இணைந்தபடி உள்ள நிலை. ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் (53) – அதவா கிந்து ஸமர்ப்பயாமி தே - நான் எதனை உனக்குச் சமர்ப்பிக்க இயலும், அனைத்தும் உன்னுடையது அல்லவா - என்றும், திருவாய்மொழி (7-9-10) – உற்றெண்ணிலதுவு மற்றாங்கவன்றன்னது - என்றும் கூறியது காண்க. ஒரு சமயம் ஆத்மாவின் அடையாளம் ஞானம் உள்ள தன்மையா அல்லது அடிமைத்தன்மையா என்று திருக்கோஷ்டியூர்நம்பியிடம் அறிந்து வரும்படி ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானை ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அனுப்பினார். அவரிடம் சென்று ஆறுமாதம் காத்து கிடந்த பின்னர் புறப்பட்ட தருணத்தில், நம்பி கூரத்தாழ்வானிடம், “பிள்ளைப்பிள்ளாய்! ஆழ்வார் ‘என்னுள்ளான்’ என்று அருளிச்செய்வதற்குப் பதிலாக ‘அடியேனுள் உள்ளான்’ என்றார்; ஆக சேஷத்வமே ஆத்மாவின் அடையாளம்”, என்றார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்